

+

Pirtin Ylempi

NURMEKSEN SEUDUN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1946

N:o 3—4

Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. . . Ilm. 3: 11.

On onnetonta kuvitella olevansa rikas, vaikka ei todellisuudessa sitä ole, luulla omistavansa sellaista, mitä ei omistakaan. Seurauksena on vararikko. Sellainen vaara on hengellisessä elämässämme jo täällä ajassa. Huolettomuus tässä vie suureen pettymykseen. Mikään vararikko ei ole niin kohtalokas kuin se, mikä paljastuu iankaikkisuudessa. Sitä ei voida enää korjata. Sielun tappio on korvaamaton. Sana varottaa siitä: »Sinä sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä...» (Ilm 3: 17).

Mutta kohtalokasta on myöskin elää tietämättä omasta rikkaudestaan. Sekin menetetään lopullisesti jäätyään ensin täällä käyttämättä. »Minä tiedän sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi — sinä olet kuitenkin rikas...» (Ilm 2: 9). Alussa olevat Raamatun sanat antavat meidän aavistaa vaaraa, että menettäisimme jotain korvaamatonta.

Siinä puhutaan kruunusta. Ei voi olla kysymys mistään maallisen vallan merkistä, vaan elämän kruunusta, jonka Herra on luvannut antaa niille, jotka häntä rakastavat (Jk 1: 12; Ilm 2: 10). Mutta eikö ole yllättävää, että tässä puhutaan jo sinun kruunustasi! Ellei näin olisi kirjoitettu, emme rohkenisi sellaista ajatella-kaan. Mutta nyt Sana kertoo, että tämän kruunun omistaminen onkin jo ratkaistu.

Miten ja milloin, me kysymme. Apostoli Paavali kirjoittaa: »Jumala pelasti meidät... laupeutensa mukaan uudensyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta... että me vanhurskautettuina hänen armonsa kautta tulimme iankaikkisen elämän perillisiksi toivon mukaan (Tiit 3: 5, 7). Uudensynty-

misen peson sait jo kauan sitten, pienenä lapsena, ja siten tuli Sinustakin iankaikkisen elämän perillinen. Nimesi kirjoitettiin elämän kirjaan, eikä Jumala tahtoisi sitä pyyhkiä sieltä pois (Ilm 3: 5). Sen jälkeen on Jumalan Pyhä Henki tehnyt työtään Sinun elämässäsi johdattaakseen Sinut omakohtaiseen uskoon ja päivittäin uudistaakseen sen. Hänen tarkoituksensa on, että Sinä säilyttäisit elämän kruunusi. Jeesus sanoo: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä (Jh 6: 47). Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä (Jh 6: 54).

Rakas opistolainen! Elätkö vielä uskossa? Silloin voimme todella puhua Sinun kruunustasi, joka kerran painetaan Sinun päähäsi. Pidä, mitä Sinulla on! Paljon muutakin Sinä omistat sellaista, mikä auttaa Sinua säilyttämään tämän kalteimpasi. Uskova koti, vanhempiesi esirukoukset, opistoveriesi ja toisten uskovien seura, rukouksen suora yhteys Vapahtajaasi, Pyhä Sana ja Herran pöytä — kaiken heikkoutesi keskellä! »Minä tiedän sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi — sinä olet kuitenkin rikas!» Pidä mitä Sinulla on!

Mutta kenties katseesi painuikin alas. Ehkä silmäsi ovatkin lakanneet säteilemästä uskovan nuoren iloa. Niissä palaa vieras tuli. Sittenkin — ja juuri siksi: Pidä, mitä Sinulla on! Etkö huomaa, miten saatana on tarttunut sinun kruunuusi ja miten olet luovuttamassa sen hänelle? Elämäsi kohtalonhetket ovat käsillä. Et voi yhdessä sielusi vihollisen kanssa kantaa kruunuasi. Jompikumpi hellittää otteensa — — Sinäkö?

Toivo Salomaa.

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 3-4

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1946

Ota kaikkeni, Jeesus...

Rakas Jeesus, kaikkeni ota omakses.
Mun eloni päivät pyhitä itselles.
Ota riemuni kaikki, ne Sinulle kuuluva on.
Ota murheeni myös ja kaipuuni loputon.

Mä itse en osaa ohjata kulkuain.
Jos yksin jään, olen eksyvä matkallain.
Ovat lahjasi kalliit tuomitut turmeltumaan,
jos itse et, Herra, käy niistä huolehtimaan.

Ota kaikkeni, Jeesus, jos itse en antaisikaan.
Ota syntini myös ja rakkaus maailmaan,
niin että mä eläisin taivastä varten vain
Sinun armosi, Herra, alati turvanain.

EEVI KUVAJA.

Rovasti K. V. Tamminen.

s. 25/2 82, k. 6/10 46.

Vieläkin tuntuu vaikealta tajuta sitä tosiasiaa, mikä sisältyy tuohon tuttuun nimeen ja ristiin sen yllä. Monissa lehdissä olemme jo nähneet hänen surureunuksien kuvansa muistokirjoituksineen, mutta sittenkin aina uudelleen riipaisee sydäntä, kun tapahtunut palautuu mieleen. Täytyy uskoa, että hänen työhuoneestaan »Veikko-sedän komerosta» emme koskaan enää häntä tapaa. Siinä on hänen työpöytänsä. Tuosta puhelimesta vastasi tavallisesti hänen rauhallinen äänensä. Tuossa oli usein hänen edessään painoon meneviä lehtiä ja kirjoja hänen tarkastettavinaan. Vieläkin odottaisi, että hän pöytänsä takaa kohottaisi sydämellisesti hymyilevän katseensa. Mutta siellä onkin vain hiljaista, tyhjää, vaikkakin toisaalta on kuin hänen läheisyytensä tuntu viipyisi vielä huoneen seinien sisällä.

Kun lukee hänen äsken ilmestynyttä viimeistä kirjaansa, on kuin kuulisi sen sanojen putoilevan hänen omilta huuliltaan. Miten onkaan helppoa kuvitella, mitä sanaa hän korostaisi, missä pysähtyisi. Mieleen nousevat monet kerrat, jolloin rovasti Tamminen puhui ihmisen synnistä ja Jumalan ihmeellisestä anteeksiantamuksesta. Täällä opistomme ympäristössä muistetaan erikoisesti hänen viimeinen käyntinsä ja sen yhteydessä hänen puheensa kas-

teen armosta. Moni on kertonut, että se puhe sai aavistelemaan kasteen merkitystä, mikä aikaisemmin oli ollut epäselvänä. Me Nurmeksen opiston väki muistamme tapaamisemme hänen kanssaan aina opintomatkamme yhteydessä, jolloin rovasti Tamminen esitteli meille johtamansa Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen toimintaa. Mutta erikoisesti on oma tunnuslaulumme, jonka hän meille sepitti, pysyvänä muistona hänestä kehoittaen meitä seuraamaan Vapahtajaamme, »jos ilohon hän meidät vie, tai surun alhoon käypi tie...»

Rovasti Tamminen suoritti varsinaisen elämäntyönsä Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen johtajana. Vuonna 1923 aikaisemmasta kaksikielisestä yhdistyksestä erottautuivat suomenkielinen ja ruotsinkielinen, jolloin rovasti Tamminen tuli suomenkielisen yhdistyksen johtoon. Hänen aikanaan ovat yhdistyksen piirissä alkaneet sellaiset uudet toiminnan muodot kuin Evankelinen Ylioppilasliitto, oppikoululaisosastot, kesäkokoukset ja -leirit sekä viimeisimpänä Evankelinen Partiorhmä. Nuoriso oli lähellä hänen sydäntään. Sen parissa hän viihtyi. Hän oli kesäleirien tuttu ja odotettu vieras. Ei niin koleata ja sateista säätä, ettei hän olisi viihtynyt teltassa, poikana poikien joukossa. Erikoisella rakkaudella hän seurasi kansanopistojemme nuoria ja opistojamme, joita hän sai nähdä nousevan Sairalaan, Kauhajoelle, Loimaalle, Nurmekseen, Muurlaan ja Kiteelle. Saamallaan runonlahjalla hän on ollut siunaukseksi sekä nuorille että vanhemmille. Meillä on todella paljon kiitoksen aihetta siitä, mitä Jumala on antanut meille rovasti Tammisen kautta. Hänen odottamaton poismenonsa ei ole voinut olla jättämättä orpouden tuntua mielimme.

Ja sittenkin on varmaa, että Taivaallinen Isämme ei tee erehdyksiä; ei tässäkään, mikä on tapahtunut. Hänellä on varmaan varattuna siunauksensa tähänkin vaiheeseen. Pyydämme tyytyä Hänen tahtoonsa ja rukoilemme, että Hän erikoisella siunauksellaan lohduttaisi rakasta vainajaa kaipaavia omaisia ja ystäviä.

Valvoa, Jeesus sä suo...

Valvoa, Jeesus, Sä suo lapsesi pienen ja heikon.
Varjele taivahan taimi hyiseltä hallalta maan.

Tultasi, Jeesus, Sä luo, sytytä kipinä valon.
Saattele sanasi kautta maan yötä valaisemaan.

Muistuta, Jeesus, Sä tuo rakkaus vertaamaton,
kun Sinä tähteni astuit ristille kuolemaan.

Aino Saarelainen.

Veikko-setää muistellessa.

Kesken arkipäivää voi tulla sellainen viesti, joka saattaa iäisyyden niin todelliseksi ja läheiseksi, kuin tuntisi Jumalan käden kosketuksen ja havahtuisi ymmärtämään: Vähän on tarpeen tahi oikeastaan yksi vain. Sellaisen hetken koimme, kun tuli tieto rovasti K. V. Tammisen, koko evankelisen nuorison yhteisen Veikko-sedän kuolemasta. Se oli murheellinen viesti. Mieli tulvahti täyteen sanomatonta kaipausta: ei koskaan enää saa tavata Veikko-setää, ei milloinkaan enää nähdä häntä opistokodissammekaan. Tuntuu niin tyhjältä, kuten eräs viime kesän kurssilaisistamme kirjoitti. Ja kuitenkin niin autuaallinen viesti. Rakas Veikko-setämme on saanut jättää ajan ahdistukset ja päässyt sinne, minne niin hartaasti on ikävöinyt ja minne on tietä opastanut meillekin. Siunatut haavat, jotka kätkivät hänen suloiseen lepoon! Meillä on lunas-

Opistomuistojen parissa.

Katsellessani kirjaani, johon te, opistoverini kirjoittitte muistolauseita, pysähdyn erään psalmin sanojen kohdalle. Siinä sanottiin: »Autuaat ovat ne ihmiset, joilla on voimansa sinussa. — He käyvät voimasta voimaan. — He astuvat Jumalan eteen.»

Kuinka usein tunnemmekaan tarvitsemme voimaa. Heti siitä alkaen, kun lapsina suuntaamme askelemme kouluun, joudumme tehtävien eteen, joissa joudumme ponnistelemaan ja koettelemaan voimiamme. Tehtävät suurenevät iän mukana. Sitten saattaa tulla sairautta ja muitakin vastoinkäymisiä. Ei edes nuoruutemme voi säästää meitä joskus väsymästä niin, että tarvitsemme voimaa, jota meillä itseltämme puuttuu. Miten monella tavalla me ihmiset etsimmekään voimaa elämäämme!

Rakas opistoverini, missä on Sinun voimasi? Tässä sanotaan autuaiksi ja onnellisiksi niitä ihmisiä, joiden voima on Jumalassa. Kuulutko Sinä niihin onnellisiin? Sanotaan: »He kulkevat voimasta voimaan». Tämä on Sinunkin suurin tarpeesi. Sinä tiedät, miten usein voimattomuutesi syvin syy on synti ja sen aiheuttama rauhaton tunto. Sinä tarvitset syntienanteeksiantamusta. Sana vakuuttaa: »Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa

tus! — Se hetki oli pyhä, se nosti mielen taivaallisiin. Kiitos, Jumala, Sinulle Veikko-sedästä. Anna hänen muistonsa kannustaa meitäkin eteenpäin sillä tiellä, joka vie elämään!

Kuvat menneistä hetkistä, jolloin hän oli keskellämme ja rikastutti oloamme, alkavat kulkea silmien editse.

Oli ensimmäiset päättäjäiset. Talvi vaikeuksineen, mutta myös rikkaine kokemuksineen oli takana. Vielä oli sota. Johtaja ei päässyt loppujuhliinkaan, vaikka kovasti toivoimme. Mutta Veikko-setä oli luvannut tulla. Jo edeltäkäsini olimme saaneet häneltä pitkän runon noihin ensimmäisiin päättäjäisiimme. Hartaasti odotimme sinä päivänä junan tuloa. Mutta olikin käynyt niin, että hän oli astunut junaan, joka pysähtyi Nurmekseen ja jäi sinne yöksi. Lähetettiin hevonen häntä hakemaan. Talo oli jo hiljentynyt levolle ja kevätyön hämärä ympäröinyt Haikolan, kun pihalle yhtäkkiä ajoivat rattaat, joilla oli tuo rakas vieras. Veikko-setä täällä! Helsingistä saakka tullut meitä katsomaan! Se tuntui suurelta. Meitä ei oltu unohdettu! Seuraavana iltana oli jo päättäjäiset pidetty, kun tytöt rupesivat pyytämään, että tänä viimeisenä iltana kiipeäisimme vielä vaaralle. Veikko-setä ei olisi oikein jaksanut, mutta ei malttanut jäädä poiskaan. Autoimme häntä, toiset työntäen, toiset vetäen kunnes vihdoin saavuimme Kohtavaaran laelle. Siellä kevätyön taivaan alla ilman väreillessä lähtiäis-tunnelmaa viritimme laulun:

»Käy mailleeni päivän, iltatähti luo tuon katseen kirkkaan sinitaivahalta. Oi sielu sairas, Jeesus rauhan suo ja auttaa pois sun murheen, tuskan alta.

Kun mailleeni kerran käy mun päiväni, kun kaikki, kaikki täällä loppuu kerran... —

Oi saata meidät silloin taivaaseen! Suo Herra meidän kanssas olla aina...!»

meidät kaikesta vääryydestä.» (1 Jh 1: 9) Onko Sinun koskaan tarvinnut voimattomana lähteä anteeksiantamuksen paikalta, Taivaallisen Isäsi edestä. Eikö syntiesi anteeksiantamus ole tuottanut Sinulle syvää onnea? »He astuvat Jumalansa eteen». Noissa sanoissa on oikein riemuitsevaa iloa!

Onko Sinun suurin onnen ja riemun päiväsi se, jolloin kerran astut Jumalasi eteen? Se voi olla sitä vain, jos täällä jo on voimasi ollut Hänessä, anteeksiantajassa ja armahtajassa.

Sanni Huotari.

OPISTON MERKKEJÄ!

Moni on kysellyt niitä. Nyt olemme saaneet vihdoinkin tilaamamme merkit, joten voimme toimittaa niitä jokaiselle halualle. Merkkien hinta on 150:— mk.

Iida Irene Saukkonen

Kuka olisi arvannut, että vuoden 1944—45 kurssista Iida Irenen nimen ylle ensimmäiseksi olisi piirrettävä risti. Hänhän oli kurssin kuopus, ujon ilosilmäinen tyttö, jolla elämä oli vielä nupussaan. Nyt häntä ei enää ole.

Kohta opistosta mentyään hän oli saanut ruveta sairastamaan. Juhannusjuhilla hän vielä kävi, mutta väsyi tästä matkasta yhä enemmän. Niin hän riutui riutumistaan tuskien ollessa ajoittain ankaria, kun-

Tuon ensimmäisen käynnin jälkeen saimme hänet vielä kaksi kertaa nähdä vieraanamme Haikolassa, kerran päättäjäisissä ja toisen kerran kesäjuhilla.

Entä meidän opintomatkamme Helsinkiin! Niihin kuului aina aivan oleellisena Veikko-setä. Hän kutsui koko joukkomme koolle sinne yhdistyksen huoneustoon puhuakseen vartavasten ihan juuri meille. Kaikessa koruttomuudessaan se oli juhallinen hetki. Muistoksi tuosta tilaisuudesta saimme viedä kukin Veikko-sedän nimikirjoituksella varustetun kirjan. Evankeliumiyhdistys ja sen työ oli tullut näin meitä lähemmäksi.

Evankelinen kansa ikävoi rakastettua johtajaansa. Mekin Nurmeksen opistolaiset tunnemme köyhtyneemme. Hänen sydäntään lähellä oli meidänkin kaukainen opistomme; me tunsimme sen. Hän rakasti meidän sielujamme. Siksi hän osasi puhua siitä lunastuksesta, joka oli hänen oman sielunsa autuus, niin että sanat koskettivat meitä. Muistammehan, kuinka hänen äänensä värähti, ja sen syvän sydämellisen soinnin.

Kalliina säilytämme sielussamme kuvan Veikko-sedästä. Hänessä oli jotain, mikä hiljensi mielen kutsuen esiin aidon ja toden. Ei hän puhunut paljon, mutta hänen ystävälliset silmänsä puhuivat ja hänen hymynsä valaisi. Oli turvallista ja hyvä hänen lähettyvillään. Koko hänen olemuksensa loi tunnelman, joka lämmitti sydäntä ja vakuutti että Jumalan valtakunta on rauhaa ja iloa Pyhässä Hengesä.

Nyt on Veikko-setämme saanut siirtyä tuolle puolen Jordanin, siihen lunastettujen suureen joukkoon. Mutta hänen muistonsa puhuu vielä meille kehoittaen meitä pitäytymään siihen yhteen ainoaan, mikä vain on tarpeellista. Tunnuslaulussam-

nes viime huhtikuun viimeisenä päivänä sammui hänen nuoren elämänsä liekki vajaan vuoden kuluttua opistotalven päätymisestä. Mielellään hän lähti. Kerran herättyään tajuttomuuskohtauksesta, jonka aikana hän oli hyräillyt Siionin Kanteleen lauluja, oli hän kertonut nähneensä jotain hyvin kirkasta, paljon kirkkaampaa kuin aurinko. Kirkas ja kaunis-han onkin se maa, jonne hän on muuttanut. »Siell' kaunis kannel soi; he veisaa virttä uutta...» Tiedän, että Iida Irene jo opistosta lähtiessään oli omakohtaisessa uskonsuhteessa Vapahtajaansa. »Jolla Jumalan Poika on, hänellä on iankaikkinen elämä». Ei siis ole syytä valittaa hänen kohtaloaan. Arpa lankesi hänelle ihanasta maasta. Viettelykset ja kiusat eivät sinne enää yllä. Jumala rakasti Iida Ireneä ja otti hänet luokseen. Se oli sitenkin hyvä osa, niinkuin hänen sisarensa kirjoitti: »Sinun tiesi on sittenkin parhain, vaikka meistä ei tuntuisi niin...» Olisimmehan me niin mielellämme pitäneet vielä suloisen »pikku-Iidan» keskuudessamme.

Nyt on toinen joukostamme jo, rakkaat toveriliittolaiset, saanut iäisyyskutsun. »Ei nuoruuteen voi turvata, ei terveyteen täällä...» Iida Irene on onnellisesti perillä. Sinä Pirtin Viestin lukija, olet vielä matkalla. Pidä vain huoli siitä, että turvanasi on veri Jeesuksen.

Helvi Valkonen.

me on meillä Nurmeksen opistolaisilla hänestä kallis muisto. Antakoon tämä päätynyt, siunausrikas elämä meille entistä enemmän intoa yhtymään laulumme sa-noihin:

»Ja ristin lipun juurella
me taistelemme ilolla
seuraamme Karitsaa.
Jos ilohon Hän meidät vie
tai surun alhoon käypi tie
Hän meitä johdattaa.»

Opettajamme.

Viime keväänä tapahtui opistomme elämässä huomattava muutos. Ensimmäinen käsityönopettajamme Lea Peltonen, joka oli alusta alkaen ollut opiston työssä mukana, siirtyi uuteen toimeensa Äänekoskelle. Samoin talousopettajamme Lyyli Hietanen valitsi itselleen uuden työnsä Orivedeltä. Molemmat entiset opettajamme ovat nyt alansa opettajina kansakouluissa. Vaikka he ovatkin siirtyneet kauas täältä, kuuluvat he kuitenkin joukkoomme, eivätkä varmaan ole unohtaneet opistoamme. Me pyydämme kiittää heitä opistomme hyväksi suorittamastaan työstä ja toivomme heille menestystä uudessa ympäristössään. Opistomme merkki

Mua hoida ja kannan, mä horjun!

Kiitos, että tällaisena,
Jeesus luokses tulla saan.
väsyneenä, voimatonna
puutteistani kertomaan!

Et Sä hylkää langennutta,
riennät jälkeen eksyneen.
Minuakin kylmennyttä
sytyttelet uudelleen.

Varhain sain jo lapsuudessa
tulla, Jeesus, luokses Sun.
Sylähisi siunaten Sa
silloin hiljaa painoit mun.

Vieri vuodet. — Elämäni
Sulle tahdoin pyhittää,
Sulle antaa nuoruuteni,
kaiken Sulle omistaa.

Olin onnekas mä silloin —
muistan ajan autuaan.
Kanssas käyden aamuin, illoin
löysin onnen ihmemaan.

Kun mä tunsin sielussani
syntein taakan painavan,
luokses tulin tuskassani
ja sain lohdun rintahan.

Jos mä vuoksi lähimmäisten
tuskaa tunsin, huokailin,
Sinulta sain lohdutuksen,
apuas kun rukoilin.

Mitä oiskaan elon polku
ilman Herraa Jeesusta? —
Kuinka korpimatkan kulku
kävis ilman Paimenta? —

Korven kolkkoon, sysisynekään
yöhön yksin uupuisin,
Ystävättä taivaisetta
iäks sinne vaipuisin.

Korven kauhut, öiset, mustat
joka askeleella, oi,
Paimenetta harhat, tuskat,
myrkkykäärmeet saartaa voi.

Mutta, kiitos, Jeesus kantaa
yli matkan myrskyisen
lapsellensa lankeevalle
voittovoimaa antaen.

Mua kannan, muuten kaadun,
yksin harhaan, hoiperrun.
Mutta veres voiman turvin
kerran pääsen luokses Sun.

Vuokossa 10/10 -46.

»Toveriliittolainen.»

Syyskokous.

Opistomme kannatusyhdistyksen sääntöjen määräämä syyskokous pidettiin opistolla 24/11 1946. Kokouksessa valittiin kannatusyhdistyksen ja opiston yhteinen johtokunta, jonka kokoonpanossa tapahtui joitakin muutoksia. Johtokuntaan tulevat ensi vuoden alusta kuulumaan seuraavat henkilöt: vakinaisina rovasti Kr. Tammio, opettaja P. Piironen, maanviljelijä J. Ikonen, piirisihtööri V. Piirainen, johtaja P. Sapanen ja maanviljelijä P. Piironen sekä opiston johtaja T. Salomaa; varajäsenenä maanviljelijä Arvi Mustonen, emäntä Sanni Eskelinen ja pastori J. Ukkonen. Kunniajäseneksi johtokuntaan kutsuttiin tirehtööri K. Tiainen.

Syyskokous valtuutti johtokunnan rakennussuunnitelmien toteuttamiseksi otamaan lainaa tarpeen mukaan 2 miljoonaan markkaan asti.

Kannatusyhdistyksen jäsenille syyskokous päätti lausua toivomuksena, että jäsenet vuotuisen jäsenmaksunsa lisäksi mahdollisuuksiensa mukaan suorittaisivat opiston rakennusrahastoon vapaaehtoisesti sellaisen summan, minkä kukin katsoo voivansa lahjoittaa. Johtokunta on nyt todella kannatusyhdistyksen rahallisen tuen tarpeessa, sillä tarvittavien varojen hankkiminen on nyt erittäin vaikeaa. Rahalaitokset eivät kykene nyt, niinkuin tavallisesti, myöntämään lainoja. Opiston toiminnan kannalta on välttämätöntä, että suunnitellut rakennustyöt saadaan toteutettua.

ja tunnus on edelleenkin yhdistämässä meitä niinkuin silloinkin, kun he olivat joukossamme.

Avoimiksi jääneet opettajien paikat täytettiin jo keväällä. Talousopettajan toimen otti vastaan kotitalousneuvoja Hilma Kerminen Rautjärveltä. Käsityönopettajia meillä on nyt kaksikin: kudonnanopettajana kotiteollisuusopettaja, rouva Helmi Aaltonen Nurmeksessa ja ompelunopettajana käsityönopettaja, rouva Valva Salomaa Nurmeksessa. Poikien veistonopetuksesta huolehtii maanviljelijä Arvi Mustonen Nurmeksessa. Toivomme uusille työntekijöillemme sitä työniloa, mitä vain kansanopisto voi työntekijälleen tarjota huolimatta siitä, että se vie kaiken ajan ja ehkä kaikki voimatkin. Toivomme heidän saavan opastamonien vuosien aikana opistoomme tulevia nuoria kotien elämässä välttämättömiin taitoihin. Samalla lausumme heidät tervetulleiksi toveriliittomme piiriin.

Muistan matkaltamme...

Opintomatkamme on aina ollut työkauden merkittävimpiä elämyksiä. Sellainen matka on aina tehty, milloin ei ole voittamattomia esteitä tiellä. Viimekeväästä kertoilee eräs seuraavassa.

Huhtikuun 19 päivän iltana se tapahtui. Mieli täynnä jännittävää odotusta nousimme junaan Kohtavaaran pysäkiltä. Koko päivän vallinnut sateinen, hämärä sää alkoi selvetä. Taivaan rannalta pilkoitti jo kirkasta. Se onkin hyvän enne, aavistelimme.

Juna jyskytteli kohti etelää. Matkasta ei ole mitään ihmeellistä kerrottavaa. Lauoimme, söimme ja torquimme, joskus jopa nukahdimmekin. Aika ei kuitenkaan pysähtynyt eikä junakaan kovin pitkäksi aikaa, ja niin saavuttiin Helsingin asemalle.

Siinä nyt ei vielä mitään ihmeellistä. Mutta hetipä huomasi maalaisuutensa, kun liikkeelle lähti. Tulevia edestä ja takaa ja sivulta. Ensi vaikutelma ei ollut varsin hämmästyttävä, sillä suureksihan pääkaupungin jo kuvitteleekin. Ja siltähän ainakin talot näyttivät, minkä nyt tuossa touhussa ehti ylöspäin katselemaan. Mutta se liikenne, se oli jotain erikoista. Aivan tuntui, että näkö menee, kun tuota katseli väsynein silmin. Tulipa kohta siinä illan hämärässä raitiovaunukin. Tuli ja meni. Meni useitakin, mutta vihdoin tuli se, jolla meidän piti jatkaa matkaamme. Ovet avautuivat remahten, ja silloin me poloiset aloimme kaikkine tavaroinemme tunkea sisään, ettemme viivytettäisi vauhua. Voi sitä meteliä, mikä nyt syntyi! »Kaikki yhtäaikaa!», käskettiin, ja niinhän me yritimme, mutta kun sen oven keskellä oli pystyssä tanko, ja siinä menivät tavarat toiselle puolelle tankoa kuin itse. Jos nyt sentään onnellisesti selviydettiin sisäpuolelle, ennenkuin ovet paukahtivat kiinni, ei siinä vielä kaikki. »Etusillalle!», kuului komento, mutta mistäs sellainen paikka löytyy. Sekin selvisi pian. Mutta ne tavarat! »Mitä roskajoukkoa lienevät; olisivat saaneet tilata kuorma-auton», meistä huomautettiin. Kyllähän sitten itsekkin ymmärsimme, ettei raitiovaunu ollut tuollaisia matkakolleja varten. Mutta kaikista helsinkiläisten hymyilyistä ja lakipykälistä huolimatta jatkoimme kuitenkin matkaamme omassa tärkeydessämme ja viattomuudessaamme, joskin silmät tavallista suurempina. Onnellisesti se leikki kestettiin, ja toisen kerran kaikki kävi jo aivan moitteettomasti, vaikka vielä peloitinkin.

Helsingissä retkeilimme kolme kokonaista päivää. Ensimmäisenä olimme mukana Suurkirjon jumalanpalveluksessa, ja illalla pidimme oman juhlamme Kallion rukoushuoneella. Toisena päivänä vierailimme Helsingin kristillisessä

kansanopistossa, missä suoritettiin ohjelmaa molemmiin puolin. Tämä yhdessä vietetty hetki kuului kieltämättä matkan parhaisiin. Samalla saimme tutustua lähetysmuseoon, josta erikoisesti jäi minun mieleeni se lehmän häntää muistuttava harjastupsu, jota Ambomaalla herrasmies käyttää nenäliinanaan. — Tulipa sitten Messuhallin vuoro, ja sepä olikin aika ihmeellinen laitos. Minä, kuten joku toinenkin, kuvittelin saavani siellä istua ja kuulla jotain arvokasta — olihan nyt Ruotsi—Suomen kuuluisat messut. Ja vaikka historiantunnilla oli puhuttukin Heikinmessuista, luulin näin pääsiäispyhinä kuulevani — ehkäpä kirkkomusiikkia. »Äänilevykonserttimme jatkuu», kuulutti kovaääninen heti, kun olin päässyt oven sisäpuolelle. Ihmisiä siellä kuhisi kuin muurahaispesässä kauniilla ilmalla. Päänsä sai pyörryttävän kipeäksi kuumuudessa ja tungoksessa. Katselemista siellä oli joka nurkassa ja käytävien varsilla, mutta kun siinä ihmisvirrassa ei voinut mihinkään pysähtyä, ei lopuksi enää jaksanut katselulakaan. Suomalaisella sisulla selviydyimme sentään tuostakin nähtävyydestä. — Vielä Stadionin torniin ja ruokailuun! Illalla sitten saimme meille erikseen varatulla paikalla Lutherin kirkossa seurata lähetysaarnaaja ja rouva Savolaisen juhlaista siunaamista heidän lähtiessään jälleen pyrkimään työkentälleen Japaniin. Seuraavana päivänä virkistyi aivan ihmeellisesti, kun pääsimme Uimahalliin. Siellä oli mukavaa! Sauna, suihku ja uima-allas kuin meitä varten! Paljosta jäivät osattomiksi ne, jotka pitivät parempana lähteä ostoksille. Sillä tiellään eräät jo olivatkin joutuneet ekseskiin. Niin kävi, jos hetkeksikin poikkesi joukosta näyteikkunoiden hattu- y.m. ihmeellisyyksiä katselemaan. Aivan erikoinen eksymispaikka oli Stockmannin tavaratalo. Sieltä muistan varsinkin kierto-övet ja itsestään kulkevat raput. Sattuipa niinkin, että eräs noissa sähköportaissa »matkustaessaan» tarttui varmuuden vuoksi lujasti kiinni kaiteisiin, ja kauheata — raput pysähtyivät! — Illalla sitten eksyneetkin löydettiin, ja ilo oli molemminpuolinen. Vielä on kertomatta Yliopistossa, Kansallismuseossa ja Eduskuntatalossa käyntimme. Viimeksi mainituksa olimme mukana oikein täysistunnossa. Eivätkä ne sielläkään oikein vilkkaasti keskustelleet meidän läsnäollessamme, jos on meidänkin joskus vaikeata keskustelutiloissamme. Erikoisen kiintoisa nähtävyyks oli Yleisradion studio; sensijaan oli ikävää, kun emme voineet päästä Korkeasaareen emmekä liioin presidentin linnaan.

Mutta Helsingistä oli lopulta lähdeittävä, ja niin nousimme junaan pysähtyäksemme

Metsämökiltä . . .

Arvaan, että moni opistomme ystävä samoin kuin toveriliittolainen ottaa Viestimme vastaan kysellen kuten ehkä jo monasti aikaisemminkin lehtemme viipymisen syytä. Siihen kysymykseen ei voidakaan vastata sanalla tai kahdella. Olemme saaneet kokea, miten omat suunnitelmamme saattavat raueta ja tapahtua monenlaista odottamatonta. Nyt me kuitenkin iloitsemme taas siitä, että yhteys teihin kaikkiin on jälleen saatu, ja voimme tervehtiä ystäviämme kertoen kaikesta siitä, mitä täällä on tapahtunut sitten viime tapaamisen.

Ensimmäiseksi tahtoisin tervehtiä nuorinta toveriliittomme polvea, varsinkin niitä, joita en ole kuluneen kesän aikana voinut tavata kiittäen teitä jokaista kirjeistänne ja kuulumisistanne. Monia sentään olen saanut nähdä kesäisillä juhlilla.

Kuhmossa vietettiin erikoisia juhlia sydänkesällä tietömiä taipalettien takana. Retkeiltiin joukolla peninkulmaisten selkien taakse, noustiin koskia, vedettiin moottorivenettä »rautatietä» kannaksen poikki ja jatkettiin taas kaunista vesistöä ylöspäin. Opistoaikaiset laulut kaikuivat keulan halkoessa aallokkoa. Muistot nousivat vähitellen kätköistään ja oma erikoinen tuntu, joka voi muodos-

Leppäkoskelle. Vierailimme siellä evakona toimivassa Sairalan evank. kansanopistossa oli ehkä matkamme paras kohta. Sisaropistomme suojissa oli niin kodikasta ja lämmitävää. Seuraava juhlapaikamme oli Tampere. Kävimme Takon paperitehtaassa ja panimme samalla mieleemme, että tehtaita tosin tarvitaan ja niissä työntekijöitä, mutta onnellinen se, joka saa tehdä työtä maalla! — Sattuipa siellä Tampereella, majapaikassamme Luther-talossa, että oli vähällä tulla vedenpaisumus vesijohdon hanan rikkoutuessa. Uhkaava tilanne selvisi sentään onnellisesti, kun apua saatiin. Yksi kuitenkin joukostamme sai kylmän kylvyn.

Matkamme jatkui sitten Jyväskylään, missä pidettiin illalla juhlat. Joukkomme joutui nyt jakautumaan kahtia, pääosan lähtiessä jo kotimatkalle. Me jäimme vielä Jyväskylään seuraavaan iltaan saakka, jolloin lähdimme matkalle poiketaksamme Kajaanissa, missä myös oli varustauduttu opistomme juhlia viettämään. Siltä matkalta jäi mieleen outo ja ennen näkemätön kuva. Tapasimme miehen, joka oli elävänä todistuksena siitä, miten paatunut mieli saattaa ihmisen suorastaan mielettömäksi. Hän kehuu tulleensa Amerikasta ja siksi hänestä ilmeisesti oli kaikki täällä kotimaassa kelpaamatonta. Kun lauloimme Jeesuksesta, nousi tuo mies

Jatkoa 11. sivulla.

tua vain opistoverien kesken, ympäröi meitä. Ihmeellistä oli kokea, miten Jumala saattaa koskettaa korven kansaa, herkistää tunnot ja mielet. Sinne heitä kertyi satamäärin tuoden juhlan tullessaan virsillään ja lauluillaan. Kyllä Jumala saattaa herkistää miehisenkin mielen, vaikka se ehkä onkin kovempaa ainesta. Sitä meidän olisi syytä rukoilla Häneltä yhä enemmän. — Syksyllä pidettiin sitten Mikkelinpäivänä Kuhmon kirkolla opistoisten juhlat, jolloin taas saimme yhdessä virkistyä ja rakentua Sanan ääressä. Silloin jo sovittiin siitä, että opiston juhlia vietetään jatkuvasti joka kesä Kuhmon kirkolla 7. Kolminaisuudenpäivän jälkeisenä sunnuntaina, n.s. kirkastussunnuntaina.

Juuassa on vietetty opiston merkeissä juhlia kolmekin eri kertaa. Sikäläisille toveriliittolaisille sydämelliset, rohkaisevat kiitokset ja terveiset! Eikö olekin suurta, kun vaikeuksista huolimatta jatkettu työ alkaa tuoda tuloksia. Vaivannäköne ei ole turhaa! Erittäin mieluista oli saada olla mukana Etelä-Vuokon työväentalolla pidetyillä nuorisopäivillä. Lääninrovasti Telan alustama keskustelukysymys antoi varteenotettavia herätteitä nuorille toimimaan oman seurakuntansa piirissä ja sen parhaaksi. Hyvät toveriliittolaiset! Ennistä kiinteämmäksi yhteys omaan seurakuntaanne! Sieltä saatte kaipaamaanne tukea ja ohjausta monasti yksinäisyytenne painon uuvuttaessa!

Pielisjärven Hattuvaarassa vietetyt juhlat ovat kiusallisesta kiireestä huolimatta, joka silloin vainosi meitä, myöskin innostavassa ja rohkaisevassa muistossamme. Nuorta väkeä on liikkeellä! Ne tulevat kun heitä kutsutaan. Meidän olisi pyydettävä ylhäältä viisautta

Rovasti Kuusi pitämässä esitelmää luonnon keskellä.

Tämän lehden kuvat ovat viime kesän nuorisokurssillamme, josta seuraavassa Pirtin Viestissä.

voidaksemme pitää tarjolla elämän sanaa runsaasti. Emme saa kätkeä leiviskäämme, vaikkakin se olisi omasta mielestämme vähäinen. Jumala on kuitenkin katsonut sen riittävän meille. Sen peittäminen on synty sen antajaa vastaan ja rikos lähimmäistämme kohtaan, jonka piti Jumalan suunnitelman mukaan meidän kauttamme saada kuulla evankeliumin sana.

Enon kirkolla saimme viettää muutaman nopeasti vierähtäneen tunnin erään opistolaisen kodissa oikein joukolla. Kanteleen laulut kaikuivat ja saatiin kuulla mieliinpainuvia todistuksia siitä, miten Jumala kuljettaa ja kasvattaa omiaan.

Polvijärvellä käynti ei hevinkin nohdu seurakunnan kirkkoherran osallisuudessa vaivojaan ajattelematta juhliimme ja opistolaisten osoittaessa, miten juhlat voidaan saada yllättävän nopeasti järjestykseen. Mieli on hyvä, vaikka sitten vähän väsyttäisikin. Eikä sielläkään tarvinnut turhaan odottaa juhlayleisöä!

Lieksassa pidetty toveriliittolaisten juhla on tuorein osotus siitä, mitä saadaan aikaan yhteisvoimin. Ohjelmaa oli runsaasti, tarjoilua ja arvottavia kakkuja samoin varattu. Juhlassa avusti Lieksan kirkkokuoro. Juhlien suunnittelijoilla ja järjestäjillä on siellä erikoinen tuki ja apu johtokuntamme puheenjohtajan ollessa kaikessa mukana koko sydämostään.

Monia muitakin tilaisuuksia on kesän mittaan pidetty. Kaikista ei mahdu kuitenkaan eri mainintaa tähän osastoomme. Kiitos vain kaikille teille, jotka olette nähneet vaivaa ja puuhanneet tavalla tai toisella yhteisen asianne hyväksi. Mitä enemmän me teemme työtä, sitä rakkaammaksi se käy ja sitä parempia tuloksia on odotettavissa.

Perhetapahtumista toveriliiton jäsenten kodeissa, uusien kotien perustamisista ja suunnitteluista on uutisia pitkälti toisaalla lehdessemme. Täällä Metsämökillä näki päivän valon 18/8 nuorimpamme, joka kasteessa sai nimen Riitta Laura Johanna. Tervetuloa, opistolaiset, tekemään tuttavuutta!

Sähkövalot loistavat jo pirtissämme joulujuhlissa. Kiirettä on ollut sisäjohtoja asennettaessa, mutta sitä suurempi on ilomme kun voimme nyt alkaa muistella garbiidi- ja öljylamppujen mennyttä aikaa.

Kaikkein ihmeellisimmältä tuntuu se mahdollisuus, että toveripäivillä mahtuisi suojimmme jo kaksi kertaa niin paljon juhlaväkeä kuin vuosi sitten. Emme uskalla vielä siitä oikein puhuakaan. Mutta ehkä ensi numerossamme jo voimme kertoa jotain enemmän.

Kokkoa rakennetaan Kohtavaaralla.

Uusi opistoperhe on vielä esittelemättä. Olemme työskennelleet täällä jo kokonaisen kuukauden. Nykyiselle joukollemme on antanut entisistä poikkeavan tunnun ensimmäisten »isäntien» mukanaolo. Uranuurtaajat ovat paikalla, ensimmäiset poikamme, jotka nyt luovat perinteitä myöhemmille seuraajilleen. Nyt valmistuu käsitoissa myöskin suksia ja erilaisia huonekaluja. »Tämän jälkeen en enää osta suksia», sanoi eräs »isännistä» katsolessaan valkeita, tervausta odottavia omatekoisiaan. Erikoista nykyisissä opistolaisissa on sekin, että joukossamme on toistakymmentä sellaista, joiden sisaret ovat aikaisemmin olleet täällä. He ovat luonnollisesti alunperin jo talon tuttuja. Ei ole aikaisemmin ollut liioin samalla kurssilla niin kaukaa etelästä ja pohjoisesta tulleita kuin nyt: Lappeenrannasta ja Posiolta. Ihmeellisiä teitä tämä joukko on kokoontunut. Ikävintä vain on se, että lähes toinen puoli jäi hakijoista pois sen vuoksi, että Pirttimme on niin pieni, samoin kuin Surinat, Yöpuut ja muut asuinhuoneemme.

Mutta, jos Jumala suo suunnitelmien toteutua, voimme jo ensi syksynä kutsua suojimmme lähes 60 nuorta! Ihmeeltä sellainen tuntuisi monen vuoden ahdingon jälkeen. Ja ihme se olisi senkin vuoksi, että suunnitelmien toteutuminen vaatisi varoja noin 2½ miljoonaa. Totta on, että varsinainen opistorakennuksemme siten jää vielä odottamaan toteutumistaan. Mutta meillä ei ole tällä hetkellä mitään tietoa siitä, milloin tällaiseen suurisuuntaiseen rakennustyöhön voitaisiin päästä. Yksin rakentamisluvan saaminen on toistaiseksi tietymätöntä. Vuosia saattaa kuluu, ennenkuin sellainen käy mahdolliseksi. Mutta, ystävät, meillä ei ole enää varaa jatkaa entisissä tiloissamme ja suojissamme. Niihin liittyviä vaikeuksia tuskin voidaan liioitella. Mainituin uhrauksin voimme kuitenkin päästä jo tyydyttää-

Juhannusjuhlilla Haikolan koivujen alla.

vään oppilasmäärään, joka vastaa paremmin opettajavoimiamme, ja sitten voimme odottaa ajan muuttuvan.

Kansanopistorahaston keräystä meidän on syytä muistaa nyt sitäkin suuremmalla syyllä, kun keräysaika kallistuu loppuaan kohti ja meillä on samalla jonkinlainen aavistus tarpeistamme. Toveriliitollemme asetettu tavoite oli kovin alhainen, vain 20.000:— mk. Sellaisen summan voisivat entiset opistolaiset koota koska tahansa — ainakin minulla on sellainen luottamus. Mutta tämä ei suinkaan merkitse sitä, että meidän ei tarvitsisi sen enempää yrittääkään. Päinvas-

Jatkoa 12. sivulla.

VIHITTY:

Siiri Liimatta 42-43
 Aimo Kontturi
 Lempi Kilpeläinen 44-45
 Valde Heikura
 Oili Kiiskinen 43-44
 Kasper Martikainen
 Laina Nevalainen 43-44
 Niilo Ikonen
 Aino Heikkinen 45-46
 Reino Lipponen
 Helmi Hirvonen 45-46
 Pekka Pirinen

KIHLOISSA:

Siiri Elma Heikkinen 42-43
 Eino Tolvanen
 Helli Komulainen 44-45
 Olavi Pellikka
 Anna Liimatta 44-45
 Martti Turunen
 Enni Nevalainen 45-46
 Keijo Vaakanainen
 Elma Sarkkinen 45-46
 Heikki Kettunen
 Toini Tolvanen 43-44
 Tauno Meriläinen

Evankelisten nuorten talvipäivät

pidetään Tampereella 4—6/1 1947 alkaen klo 15 Luther-talossa. Puhujiksi ovat lupautuneet m.m. tuomiorovasti K. H. Sepälä, asessori E. Lehtinen, rovasti M. Savelainen, kirkkoherra T. Rapeli sekä Evankeliumiyhdistyksen papit ja piirisihteerit. Rautateillä saataneen 25 % alennus. Maksut on pyritty saamaan mahdollisimman alhaisiksi. Mukaan on otettava vahva peite, lakanat, tyynyt y.m. henkilökohtaiset varusteet, elintarvikkeita tai vastaavat kortit. Ilmoittautuminen 27/12 mennessä pastori L. Mustajoelle, os. Tampere, Pellavatehtaankatu 19.

Toveriliittomme on ollut yhä lukuisammin edustettuna evankelisen kansan yhteisillä juhlilla. Siksi toivomme nytkin, että mahdollisimman moni olisi tilaisuudessa matkustamaan Tampereelle. Sitä matkaa ei varmasti pahoitella. Yhteydet, joita rakennetaan Jumalan sanan ääressä, ovat siunattuja. Autuaat ne, joilla on mielessänsä pyhät matkat.

Toveriliiton raamatunluku:

16/12	Hoosean kirjan	8. luvun alkupuoli.
17/12	„	„ 8. luvun loppupuoli.
18/12	„	„ 9. luvun a.p.
19/12	„	„ 9. luvun l.p. jne.

Muistan ...

Jatkoa 9. sivulta.

suorastaan raivoon meitä kohtaan. Pahaa teki kuulla niin raakaa pilkkaa Jumalasta ja Vapahtajasta. Sittenkin tunsimme itsemme tuossa ryöpyssä onnellisiksi, sillä tiesimmehän olevamme varmasti oikealla puolella, jota vastaan on turha sotia. Kajaanissa meillä oli ystävällinen vastaanotto, ja ennen juhlaamme saimme viettää herttaisen hetken opistomme ystäväperheessä, raatimies O. Alkion kodissa. Samana iltana vielä nousimme junaan Kajaanin seurakunnan nuorten saattamina, ja pian aloimme lähestyä opistokotiamme. Vaikka tämä rengasmatkamme olikin kiinnostava ja näköaloja avartava kaikkine iloisine sattumineen, niin erittäin miellyttävää oli sittenkin palata takaisin rakkaaseen Haikolaan.

Irja Oinonen.

Metsämökiltä . . .

Jatkoa 11. sivulta.

toin! Kaikkien kerääjien tavoitteet eivät ole yhtä helposti saavutettavissa. Ehkä jotkut eivät voi parhain ponnistuksinkaan päästä siihen, mihin heidän odotettiin pääsevän. Sen vuoksi ei kuitenkaan saa jäädä aukkoja tähän tärkeään rahastoomme! Meidän on kannettava myöskin toistemme kuormia! Siksi, vaikka oma tavoitteemme onkin saavutettu, meidän on ylitettävä se ja runsaasti! Se on todellakin mahdollista, kun vain teemme totta keräyksestä. Kun listamme on ensin kiertänyt kyläsämme, järjestämme vielä juhlan saman asian hyväksi tarjolluineen, mahdollisine arpajaisineen, myyjäisineen jne. kaikkia keinoja käyttäen. Ja tuloksemme kohoavat. Aikaa on ollut riittävästi, eikä se ole vielä kukaan lopussa. Suuret juhla-ajat ovat edessä. Älkäämme silloin unohtako tätä asiaa! Tähän asti parhaan tuloksen on saavuttanut Aune Ahtonen 1.625:— mk. Kiitettävä saavutus hänen ympäristönsä!

Toveriliittomme piirit ovat toimineet eri puolilla, kuten toveripäivillä suunniteltiin, eräät hyvinkin ilahduttavasti. Saramon piiri on antanut oman arvokkaan lisänsä monien juhliemme ohjelmaan varsinkin kuorolausunnallaan, jota siellä on harrastettu. Ohjelmistoon on valittu psalmeja, joita suosittelen muillekin.

»Veikko-setämme» on siirtynyt sinne kirkkauden kotiin, minne hän niin monessa runossaan meille tietä osotti. Hänen muistonsa ääressä sopii varmaan Raamatun kehoitus: »Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa». Hbr 13:7. Me kaipaamme häntä, mutta häntä itseään ajatellen meillä on syytä iloon, sillä nyt on usko hänen kohdallaan muuttunut näkemiseksi ja hän on voittanut Karitsan veren kautta.

Monissa opistolaisten juhlissa on innostuneina päätetty, että jos Jumala suo, ensi kesänä matkustamme oikein seurueena ja mahdollisimman suurena Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhille Helsinkiin. Yhdessä on verrattomasti haus Kempaa matkustaa ja saamme lisäksi

Opiston ystävät.

Pyydämme tämän Viestimme välityksellä kiittää Teitä jokaista erikseen kaikesta, mitä olette opistomme hyväksi toimineet joko henkilökohtaisin lahjoituksin tai keräyksin. Lähetämme kiitoksemme myöskin sinne kauas, valtameren taakse. Kiitos kaikille, jotka ovat kantaneet meitä esirukouksin!

Mutta samalla, kun sydämestämme kiitämme Teitä, pakottaa nykyhetken tilanne meidät kyselemään ystäviä, jotka ojentaisivat meille jälleen auttavan käden.

Opistolla rakennetaan! Mutta nyt eivät rahalaitokset kykene lainaamaan tarvittavia varoja. Yksityiset opiston ystävät voisivat sen tehdä! Opistomme tarjoaisi lainaksi saamistaan varoista saman koron kuin pankitkin maksavat, tai sopimuksen mukaan. Tärkeintä vain olisi, että tarvittavat varat saataisiin yhteisvoimin kokoon ja välttämättömät laajennustyöt pian suoritettua. Voisitko juuri Sinä tehdä tässä jotain? Ajan kello osoittaa myöhäistä. Parempia mahdollisuuksia ei ole näkyvissä. Mutta on hyvä, että meillä on vielä tällainen mahdollisuus jäljellä!

Opistomme nuoret toivovat kanssamme, että Sinä et vetäytyisi pois niiden joukosta, joiden varat saavat nyt palvella Nurmeksen opiston asiaa.

me kaukaa tulevat tuntuvan alennuksen rautatiellä. On hauskaa tavata sitä juh-lakansaa, jolle opistomme on rakas, ja joka on meitä monella tavalla tukenut. Ja toisaalta juhlille kokoontuneitten ystäviemme on mieluista nähdä opistomme väkeä siellä mahdollisimman paljon ja kuulla meidän omat terveisemme ja kiitoksemme kaikesta, mitä he ovat hyväksenne tehneet.

Sydämelliset terveiseni lopuksi kaikille teille, jotka olette meitä muistaneet, ja teille opistomme merkkiä kantaville! Olkoon tunnuksemme kannattamassa joka päivä elämäämme! Mutta olkoon meillä myöskin kipu sydämestämme niiden vuoksi, jotka ovat vaarassa vieraantua lunnastuksen omistuksesta.

Opistotunnuksin ja terveisin

Toivo Salomaa.

